

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

**U TVOM VJEČNOM
SIAJU
MOLITVE**

Bl. Marija Kandida od Euharistije

U TVOM VJEČNOM SJAJU

Molitve

PREDGOVOR

Molitve Majke Marije Kandidate od Euharistije, koja je živjela u Karmelu u Raguzi potpuno «skrivena s Kristom u Bogu», vjerni su odraz njenog zaljubljenog srca, koje nam je postalo pristupačno po spisima napisanima po poslušnosti iz vjere, u kojima molitveni oblik spontano i često izvire kao poticaj duše i kao zanosni plod božanske privlačnosti. Zbog ovog njihova potpuno iskustvenog porijekla, življenog pod djelovanjem Milosti, *Molitve* sadrže vrlo bogati splet izričaja, sposobnih otkriti iznenađujuće razumijevanje najdubljeg otajstva kršćanske molitve.

U njima se nadasve nalaze *izrazi primanja*: glagol "primati" stalno se pojavljuje, povezan sa zazivom koji izražava izvorni dinamizam i uvijek novi - «Dođi!» - upućen božanskom Zaručniku, «želji, uzdah, životu» duše. A primanje je ispražnjavanje, kako bi se Drugi, koji dolazi, nastanio u ponoru srca i tamo učinio Svoja divna djela: «Želim biti prazna posuda ... da budem ispunjena onom svetošću, koju Ti želiš za mene, o Ljubavi moja». Zatim su tu *izrazi predanja*, koji označavaju pokret samonadilaženja duše prema božanskom otajstvu: «utonuti u tebe», «u tvoje srce», što daje upoznati ljubljenoj - koja ljubi da «je Tvoje srce moj Raj», da je ona «ponor» srca Drugoga, i slatko je izgubiti se u međuodnosima vječne Ljubavi, u naručju i boravištu i skloništu koji zaklanjaju molitelja: «O Oče, tvoja božanska Prisutnost prožela je moju dušu i obavila me». To predanje je tako potpuno da je potrebno imati pomoć i poseban uzor: «Marijo ... predaj me mome ljubljenoj zauvijek». I tako će ljubljena - koja ljubi moći «živjeti od Tvoje Prisutnosti», u «tom beskonačnom moru koje si Ti sâm!», «predana tvojoj ljupkosti, ispunjena tvojom vlastitom čežnjom». Na kraju su *izrazi sjedinjenja*: «sjedinjena s Božjom voljom», prikazujući se kao nadoknada, «želim postojati samo da bih tebi služila». «Kad umine ja ... duša živi samo za Tebe, vršeći uvijek tvoju božansku volju»: primanje i predanje postaju zaručnički susret, gdje ljubljena gotovo nestaje u Ljubljenoj, «postajem gotovo božanska», do te mjere da kaže: «sve mogu snagom koju mi ulijeva tvoje klanjanje dostojno Tijelo», jer «Ti i ja ostajemo sjedinjeni zajedno». Pa ipak, u plamenu mističnog sjedinjenja nikada ne prestaje osjećaj za drugoga, bilo za božanskog Ljubljenoga, jedinoga Gospodina kojemu se pripada po poslušnosti, bilo za stvorenja za koja se prikazuje samoga sebe kao zadovoljštinu ljubavi za grijeh, kao velikodušnu žrtvu sjedinjenu s bolnim predanjem napuštenog Raspetoga.

Molitveni izričaji Majke Kandidate na taj način otkrivaju najdublje crte kršćanske molitve: ne moli se *nekog* Boga koji ostaje udaljen i ostavlja stvorenje u njegovoj odvojenosti od Boga, u njegovom "stvorenjskom a-teizmu", nego se moli *u* Bogu, u Duhu po Sinu, Oca, od kojega se sve prima i kojemu se sve vraća u pokretu pohvale, slave, zagovora, žrtve i sjedinjenja. Ova molitva *u* Bogu ne uklanja ponor: Vječni ostaje takav i stvorenje ga ne mijesha sa sobom. Ali po milosti stvoreni most, Krist predani i uskršli, prisutan u Euharistiji i živ u Duhu, središte je i put molitve i kršćanske mistike, nasuprot svakom apstraktnom tematiziranju, kao duboka istina odnosa Stvoritelj - stvorenj (što oni koji proučavaju mistiku ne bi smjeli nikada zaboraviti!); a Majka Kandida, u izvornoj jednostavnosti svoga govora i izričaja «prekoračenja» (zaljubljena, puna nade i vjere), koji su vlastiti molitvi, ponovni je živi dokaz da skriveni s Kristom u Bogu jesu svoji na najviši mogući način prema planu Stvoritelja, a istovremeno nisu više svoji, jer su u svemu i potpuno hvala i slava Vječnoga,

Njegov plijen, Njegov dar, Njegovo boravište, Njegov instrument, kako bi se u nama ispunila Njegova čudesna djela i naš život postao služenje Kraljevstvu za druge. Trojstvena molitva, molitva međuodnosa, u kojoj plamen ljubavi sjedinjuje bez da uništava: gorući grm, koji zarazuje, u koji se zaljubljuje onaj tko, s iskrenom željom i predanjem u povjerenju, prihvaća da uđe u savez i slavi zaruke, kušane već u vremenu hodočašća, da bi bile potpuno ostvarene jednog dana, u ljepoti bez sjene u Domovini. To je molitva kojoj nas otvaraju ove *Molitve*, napisane iz obilja srca i poslušnosti vjere, zarazne i obogaćujuće upravo stoga što nam prenose ono proživljeno, dugo oblikovano u plamenu ljubavi, izrečeno u jednostavnosti i mudrosti malenih, kojima su otvorena otajstva Kraljevstva.

BRUNO FORTE

«Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama! U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljajte! Psalmima, hvalospjevima, pjesmama duhovnim od srca pjevajte hvalu Bogu!»

Kol 3,16

O Ti koji si beskrajn, dođi i ispuni me!

M. M. Kandida od Euharistije

Predanje srcu Ljubljeno

Molitvu kojoj nas uči, «Očenaš!», možemo iznutra prihvatiti ako uđemo u sveto ime Gospodina Isusa. Njegova «svećenička molitva» nadahnjuje iznutra velike prošnje Očenaša: brigu za Očevu ime, žudnju za njegovim kraljevstvom (slava), ispunjenje Očeve volje, njegova nacrti spasenja i oslobođenje od zla.

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Molitva u kršćanskom životu, 2750)*

(15)*

Isuse moj, dajem ti svoje srce.
Pa i ako ga želiš učiniti
igračkom svoje ljubavi,
želim da bude tvoje.
Ako ga želiš ostaviti u kutu,
ostavi ga; samo da bude tvoje.

(16)

O preslatki Sine Marijin,
dođi u moje srce,
imam jedno mjesto samo za tebe.
Moja duša, moje moći,
moja osjetila, moje tijelo,
svi su i samo za tebe.
Pogledaj me i vidi ima li u meni
neka stvar ili želja
koje nisu za tebe.
Ako nađeš ikoju sklonost koja nije tvoja,
ili ti se ne sviđa,
istrгни je snažno.
Ali brzo!

(17)

Gledam te dugo, Isuse,
trpeći i ja,
dok visiš na križu.
Da poduprem tvoju ljubljenu glavu,
željela bih izvaditi svoje srce,
i ponuditi ti ga za naslon.
Da ublažim tvoju žeđ,

* Budući da molitve nemaju naslova, radi lakšeg snalaženja naveden je broj stranice talijanskog izdanja.

i osvježim tvoja osušena usta,
željela bih ti ponuditi svoju krv
ulijevajući je u šalicu svoga srca.

(18)

Gane me pomisliti da si Ti,
o Isuse, toliko trpio
da pokažeš svojoj djeci
veličinu svoje ljubavi
i da osvojiš našu ljubav.
Kako je beskrajna
briga Boga
koji dolazi isprositi
našu ljubav.
Ti si sam želio ući,
zanosnom nježnošću,
u patnje, boli i nemoći
ljudske naravi
da ih iskusiš, trpiš
i otkupiš.
Kako ući
u tvoju presvetu dušu
i upoznati neizmjernu bol
koju ti uzrokuje
čovjekov grijeh
i odbijanje kojim se opiremo
tvojoj ljubavi?
Sve je s tvoje strane postalo bezumno:
gotovo kao da si Ti stvorenje
a stvorenje Bog.

(19)

Kad si odsutan, Isuse,
jednako se trudim
činiti stvari
koje ti se sviđaju,
ponašati se kako Ti želiš,
žrtvovati se i trpjeti za ljubav tvoju,
iako daleku.
Sigurno je puno teže truditi se
za daleko dobro,
koje ne privlači više osjetno
i možda se to čini i okrutnim.
Ali tvaja milost nikada ne nedostaje
i ti se daješ dušama
još većom ljubavlju,
iako se čini da si
tako beskrajno daleko.

(20)

Zahvaljujem ti, Isuse,
za dar tvoje muke,
koju mi ponekad udjeljuješ
i koje nisam dostojna.
Ne bih je mijenjala
za sve časti svijeta.

(21)

Ja te molim, Isuse, reci:
Što želiš od mene?
Što želiš da učinim?
A ti, uvijek istom strpljivošću,
kao prvi put,
ne tražiš drugo nego ovo:
«Ljubi me!»

(22)

Isuse, kad uđem u raj,
ne želim vidjeti ni uživati ništa,
samo me uroni
u svoje Srce.
Tvoje je Srce moj raj.
No, i ovdje na zemlji
željela bih se smjesta baciti
u taj bezdan
jer ne znam živjeti, a da ga ne ljubim.
Dugo je to iščekivanje
da se bacim u tvoje Srce,
da se napokon nađem kraj tebe,
u raj.
Učinio si da trpim iz ljubavi,
i sada, iz ljubavi,
ne želim drugo nego tebe,
tebe silno uživati,
vječno posjedovati.

(23)

Toliko puta mi se čini
da sam za tebe kao golubica,
koju Ti držiš za krila
priječeci joj da leti.
Na kraju ćeš se umoriti
i smilovati se
siromašnoj golubici:
tada ćeš otvoriti ruku
i pustiti je da leti,

vraćajući joj slobodu
kako bi odletjela,
ne u vatru zla,
nego u kraljevski dvor tvoga Srca.
Tada ću, slobodna,
pobjeći u nebo!

(24)

Zašto me, Gospodine,
tvoj glas i tvoja svjetlost
nisu dostigli prije?
Odmah bih te bila poslušala.
Kada me tvoja milost
pozva na promjenu,
poslušala sam Te bez oklijevanja.
O Isuse moj,
klanjam ti se i u ovome:
što me nisi dostigao
i pozvao ranije!
Sve pogreške koje sam počinila
bijahu za moje dobro:
da bih te slavila cijeloga života
bolom i poniženjem
zbog toga što sam ih učinila.
Zaista, te pogreške
bijahu za moje dobro,
kao dva koraka unatrag
da se bolje uzme
zalet za skok.
Da, o Gospodine,
potom skočih smjesta na tvoj put.

(25)

Osjećam, o Isuse, i ne bojim se da ću slagati:
da nikada nisam pala u grijeh
i da sam uvijek ostala dobra i nevina,
ne bih uzela zalet i hrabrost
kojima sam se zauvijek predala tebi
Da, o Isuse,
čini mi se da te ne bih toliko ljubila,
i da ne bih nikada učinila za tebe
sve one ludosti u svom životu,
da nisam imala nesreću uvrijediti te.

(26)

Koliko sam te ljubila, o moj Isuse!
Uživala sam tako snažno sjedinjenje,

sve dotle da sam se bojala
da će me izdati snage.
Po tim darovima i obećanjima
povjerovah da ću uskoro primiti
tvoje sigurno bogatstvo.
Sada znam da to bijahu samo obećanja
onoga što mi želiš dati,
ali tako da prije prođem onuda
kuda me ti želiš provesti.

(27)

Nekoliko puta, imajući u svom razumu
nešto od spoznaje onoga što jesi,
upitala sam te:
«Tko si zapravo Ti, Isuse?»
Ali kolika tama
u suočavanju sa stvarnošću!
Videći to što jesi
i što možeš darovati,
moja duša, iznenađena i sretna,
nije se mogla oduprijeti
da ti postavi to pitanje.
Isuse, vidim mnogo,
iako ne znam objasniti.
Opažam tvoju beskonačnost
i koliko toga spremaš dati svojoj djeci.
Ali, možda ne vidim ništa,
iako mi se čini da vidim mnogo.

(28)

Sam pogled na prirodu,
na njenu ljepotu,
učini da zadrhti
i obraduje se moje srce.
Kako je lako i jednostavno
poljubiti lijepe stvari
koje je stvorio moj Bog:
cvijeće, nedužne ptičice,
sve što govori o Njemu.
Moj poljubac stvorenjima
poljubac je Stvoritelju
jer ga ona nose Njemu.

(29)

Moj Bože,
tko u ovom bijednom životu
nije kušao tvoju ljubav,

što je iskusio?
Tko nije uronio srcem
u plamen tvoje ljubavi,
kamo ga je stavio?
Naše srce
ima potrebu ljubiti te,
o beskrajno Dobro!

(30)
U večer života, Gospodine,
puna radosti i mirna,
želim ti reći: «Učinila sam sve
što si želio, moj Bože.»
Gledajući svoj život
koji zalazi
želim ponoviti s tobom, o Isuse,
consumatum est, (dovršeno je)
kao na pragu raja.
Mogu sve
ako mi Ti daješ snagu.
Uvijek sam to molila
i obećano mi je:
sigurna sam
da će mi biti udijeljeno.

Sjedinjenje duše s Bogom

Čovjek ima sposobnosti koje mu omogućuju da upozna opstojnost osobnoga Boga. Ali da bi ušao u neki odnos prisnog prijateljstva s Bogom, Bog se htio čovjeku objaviti i dati mu milost da tu Objavu u vjeri prihvati.

*(Katkizam Katoličke Crkve,
Čovjek je «otvoren» za Boga, 35)*

(33)
Oče, tvoja božanska Prisutnost
prožela je koji put moju dušu
i obavila me.
Ona je san i žarka želja
cijelog mog života,
no ne osjećam je nikad ispunjenom.

Živjeti od tvoje Prisutnosti
gotovo je zanos za moju dušu,
snažan magnet koji me privlači,
stalna potreba
mojih bijednih snaga,
koje žedaju za tobom.
Utonuti u tebe
neograničena je potreba
moga srca.
Živjeti s Isusom
u nutrini mene same:
zašto mi to, o Bože, priječiš čitav život?

(34)

O Isuse, sve je i uvijek bila
tvoja ljubav, iako jaka!
Kako je teško to vjerovati
usred tolikih tmina,
tolikih valova
za koje se čini
da proždiru dušu!
Ipak vjerujem.

(35)

O Bože, što ću ti uzvratiti
za to što si mi dopustio okusiti
malenu kap
tog beskonačnog mora koje si Ti sâm?
Za to što si učinio da shvatim
nezamjetljiv dio
od onoga što ćeš mi otkriti
i darovati u vječnosti?

(36)

Kako će to biti, o Isuse,
kad se više ne budemo mogli rastaviti?
Pravo je da nas Otac
uzme zajedno.
Da, ići ćemo izgubiti se ondje zajedno!
Ako me uzmeš za zaručnicu,
nećeš moći ostaviti svoga Oca
i doći živjeti sa mnom,
budući da se Jedinorođeni
nikad ne odvaja od Oca.
Odvest ćeš me dakle da stanujem
kod tvoga Oca?
Tako vjerujem.

(37)

O sveta i draga slobodo:
kada ću doći
prebivati
u onoj jasnoj svjetlosti
koju si mi ti, moj Bože, pokazao,
onoj svjetlosti
koja me uzdigla k tebi
prožimajući me
nebeskom čistoćom?
Tamo se nalazi novi vidik,
iako živeći na ovoj zemlji.
Samo tamo je svetost.
Kad umine *ja*
i sve zemaljsko i stvoreno što postoji,
duša, već čista,
okrenut će se samo tebi
i postojat će samo za te,
čineći ti uvijek radost
i vršeći tvoju božansku volju.

(38)

Koliko se puta,
kada je sve tama i suhoća,
odjednom dogodi u mom srcu
nešto božansko. To si Ti!
A ja sam mislila da sam sama.
Mislila sam gotovo
da Ti više ne postojiš za mene,
ili da si tisuću milja daleko.
Sav tvoj tajanstveni rad,
sve moje kušnje,
imaju potom veliki odjek u mom srcu.
Ne znam izreći kakvu čistoću kušam,
kakvu svjetlost ili svježinu rose,
kakvu zraku koja me,
izlijevajući se na me,
natapajući me,
čini čistom i sretnom.
Ne shvaćam više
i postajem gotovo božanska.

(39)

Koliko puta moja duša maše krilima
kao zatvorena golubica
željna poletjeti

prema visini koja joj je obećana,
prema konačno ostvarenom sjedinjenju
čija se visina ne može doseći
u ovom životu.

Koliko puta te moli, o Isuse,
da joj se smiluješ
i dadeš joj konačno svoj počinak
uzimajući je sa sobom;
da se smiluješ tako istančanoj patnji,
dugoj i bolnoj,
koju uzrokuje tvoja neprestana
neodoljiva privlačnost:
poput magneta, središta,
koje se ne može nikada doseći.

(40)

O Isuse, kad bi mi zajamčio,
na siguran i apsolutan način,
da ću te posjedovati u nebu
s tisuću stupnjeva slave;
kad bi mi obećao
potpuno zadovoljstvo samom sobom
i svojim životom,
s tvojim osmijehom,
tvojim prijateljstvom i sjedinjenjem s tobom;
ali sve to ipak živeći daleko
od žrtava i odricanja,
štoviše bezazleno uživajući
prisutnost svojih dragih,
živeći prema svojim sklonostima
i svojim nagnućima:
ne, moj Isuse, ja bih se odrekla
i odbila svim srcem tu slobodu.
Izabrala bih dakle žrtvu
samo iz ljubavi,
s trpljenjem, križem i trnjem,
da ti budem slična, o Isuse;
ne uskrati mi čast da ti budem slična
i da nosim križ za tebe!

(41)

O Ljubljeni moj,
zašto ne znam opisati
kako se osjećam
što sam potpuno tvoja?
Možda zato jer je to neopisivo,
može se razumjeti
samo tvojim svjetlom.

Bože moj i Sve moje:
što da želim izvan tebe?
Stvoritelju moj, ti si se sjedinio
ne samo s mojom dušom,
nego i s mojim tijelom.
Tako te osjećam, o Gospodine!

U vatri Euharistije

Euharistija je izvor i vrhunac svega kršćanskog života. Ostali sakramenti, kao i sve crkvene službe i djela apostolata, tijesno su povezani s Euharistijom i prema njoj su usmjereni. Presveta Euharistija naime sadrži svekoliko duhovno dobro Crkve, to jest samoga Krista – našu Pashu.

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Sakramenti kršćanske inicijacije, 1324)*

(45)
Smatrajući svoj dan
bez euharistijskog Isusa
praznim, jadnim,
kažem mu:
Oduzeo si mi sve.
Ostala bih svu noć
lutajući putovima,
u neudobnosti i bez počinka,
samo da bih te mogla primiti
sljedeće jutro.
Vraćajući se kući navečer
i prolazeći ispred tvoje kuće,
znam dobro da sljedećeg jutra
neće biti lako izići i primiti te.
Zato bih rado ostala čekati
da se crkvena vrata otvore
kako bih te konačno mogla
primiti u svoju dušu.

(46)
O božanska Euharistijo,
Ti si moja želja,
moje disanje, moj život.
Izvan tebe

ne postoji za mene
nikakvo zadovoljstvo na ovoj zemlji.
Rekli su mi, i istina je,
da bih ja k tebi došla
čak i nogama udarana, ili okovana.
Kako izraziti koliko obožavam
taj način trpljenja
koji si Ti, o Isuse, stvorio za me,
taj novi put
po kojem si želio da prolazim.
Štujem i blagoslivljam
tvoju presvetu volju,
s kojom se sjedinjujem u svakom trenu,
da nadoknadim za pomanjkanje ljubavi
koje Ti trpiš
u hladnim i ravnodušnim srcima.
No, ponajprije ti je želim prikazati
kao zadovoljštinu za moje grijehе,
kao nadoknadu za moju vlastitu nedostojnost.

(47)

Željela bih da Ti, sveta Hostijo,
ostaneš u mom srcu
kao u pokaznici.
Moja duša treperi
od želje da te primi
i da te posjeduje zauvijek,
zauvijek!

(48)

O moja božanska Euharistijo,
snažno kucanje moga srca,
preslatki zanose
i privlačnosti čitavog moga života,
kad bih samo mogla iskazati Tvoju hvalu!
Željela bih da mogu izreći
to što osjećam za te,
to što je u određenim trenucima,
zahvaljujući tebi,
provrelo u mom srcu,
to što si mi darovao
i to što sam ti dala.
Nažalost, ne uspijevam:
samo Ti to znaš.
Samo bi Ti, kao tajanstveno ogledalo,
mogao odraziti
to što je skriveno u mom životu.
O Isuse, kakve bi se tada boje vidjele,

kakva vatra i kakva priča!
Iako želim živjeti skrivena,
moje srce, opijeno tvojom ljubavlju,
toliko bi se puta htjelo otvoriti
i razglašavati tvoj dar,
Ljubavi u božanskom Sakramentu!

(49)

O Gospodine, Ti nas jačaš i usrećuješ.
S tobom možemo sve.
Mnogo puta ponovila sam
veličajući euharistijsku Ljubav:
Reci mi što želiš, Gospodine,
jer ja mogu sve!
Sve mogu snagom koju mi ulijeva
tvoje klanjanja dostojno Tijelo.
Ti si moja nada,
moja svetost.
Čega se imam bojati?
Ako sam se u tebe pouzdala,
neću biti posramljena.
Ljubit ću te, moje Dobro,
u Presvetom Sakramentu,
ljubavlju bogatom
ljubavnim nadama.

(50)

Isuse moj, koliko te ljubim!
U mom je srcu skrivena
neizmijerna ljubav prema tebi,
o moja Ljubavi postala Sakramentom.
Moje se srce razdire od čežnje
i nježnosti prema tebi.
Mjeri koliko želiš, Gospodine,
Mjeri tu ljubav!
Nakon što budeš izmjerio mnogo, mnogo,
kada ti se učini da si završio,
morat ćeš početi ponovno.
I tako mnogo puta, uvijek!
Ljubavlju neizmjernom,
oprosti mi,
ljubim te!

(51)

Isuse moj, kako te ostaviti?
Ti si tamo, u božanskoj Euharistiji,
za nas, za mene!

Čak i beskorisno,
bez da išta osjećam,
dovoljno mi je biti gdje si Ti
i da me Ti vidiš.

(52)
Blagoslivljam te,
Gospodine moj i Bože moj,
što si pronašao
u svojoj neizmjerljivoj ljubavi,
tako nježan način da mi se daruješ
i da se pustiš potpuno posjedovati.
Ti i ja ostajemo kao stopljeni u jedno.
Samo je tada moja duša sretna
i tako mi je moguće živjeti.

(53)
Upravljaajući pogled na ljepotu,
na veličinu
i na sav sjaj zemlje,
i gledajući ponovno svetohranište,
osjećam i kličem da je sve prazno
i da ne postoji blago
veće od ovoga koje ja posjedujem
i koje se ovdje nalazi.
Nitko ne posjeduje više od mene
i ne postoji drugo blago.
Dakle, bogata sam i sretna!
Blago Božje
koje velike bazilike čuvaju
u svojim najskupocjenijim svetohraništima
nije veće od onoga
koje se nalazi u najjednostavnijoj crkvi,
u najskromnijem svetohraništu.
Čak ni sâmo Nebo ne posjeduje više.
To blago tako jedinstveno
ovdje je, moje je, Bog je.
Zaista je tako, zaista:
moj Bog i moje Sve.

(54-55)
O Isuse, što ćemo ti uzvratiti
za tako neizmjerljivo velik dar?
Dobro si učinio ostajući u nama:
što bismo činili bez tebe?
Samo po tebi pustinja života
pronašla je oazu bogatu slastima.

O euharistijski Isuse,
stvorio si me za sebe
i ja živim za te.
Vječno Milosrđe,
zahvaljujem ti za neprocjenjivu milost
koju mi ne prestaješ iskazivati,
da ne postanem bliska s tobom do te mjere
da izgubim dužno poštovanje prema tebi
i da se pretvore u naviku
čini moje pobožnosti.
Ako si blizu,
još više osjećam potrebu
da se prignem tvome licu.
Ako sam te primila jučer,
osjećam potrebu i danas,
pričešćujući se,
dotaknuti još većom očitošću
moju ništavnost,
i diviti se tvojoj velikodušnosti
i tvojoj dobroti.
Tako, pred tobom
željela bih da moje biće postane
ponizno poput pepela,
gotovo kao prah.
Ne mogu se nikako naviknuti
na tvoje darove: hvala, Isuse!

(56)

O Isuse, svi bi trebali iskusiti
ono što se rađa
iz jako intezivnih pričesti,
ono što Ti znaš i možeš darovati
kada silaziš u naša srca.
Ako se oči zatvore u ljubavi
da bi gledale samo tebe,
ako svaki osjet zaspi
i svaka se misao preda,
osjetit ćemo te, Isuse, bez sumnje.
Ti koji si prošao zemljom čineći dobro,
nećeš proći kao stranac
ni zemljom naših duša,
a da im ne daruješ milosrđe.

(57-58)

O Isuse, koliko bih željela da me razumiju,
koliko bih željela biti apostol
svete pričesti,
koliko bih željela da je svi iskuse!

Oprosti mi, Isuse, ako griješim,
ali kad bih znala da duše
nemaju drugo vrijeme
da ga u molitvi namijene za tebe,
nego samo pola sata
ili deset minuta na dan,
tih pola sata
ili tih deset minuta
ne bih upotrijebila za drugo
nego za svetu pričest.
Euharistijski Isuse,
u mom životu Ti si bio ljubav
a također i mučeništvo: sjeti se
kako sam u mojim beskrajnim žrtvama,
u mojim trpljenjima,
u mojim patnjama i suzama,
željela širiti ljubav prema tebi,
te znanje i svetu mahnitost
za sjedinjenjem s tobom u svetoj pričesti,
s tobom zatvorenim i ostavljenim.
Sjeti se da sam željela tebe sijati.
Neka dođe tvoje euharistijsko kraljevstvo!

Prinos svakog trenutka života

Molitva i kršćanski život su neodvojivi, jer je riječ o istoj ljubavi i istom odricanju koje provire iz ljubavi. Ista je sukladnost sinovska i puna ljubavi s nacrtom Očeve ljubavi. Isto je preobrazujuće jedinstvo u Duhu Svetom koji nas sve više suobličuje Isusu Kristu. Ista je ljubav za sve ljude, ljubav kojom nas je Isus ljubio. «Što god zaištete Oca u moje ime, dat će vam. Ovo vam zapovijedam: ljubite jedni druge» (Iv 15, 16 – 17).

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Život molitve, 2745)*

(61-62)

O Isuse, neizmjereno sam ti zahvalna
za tvoja dobročinstva.
Samo ti poznaješ zahvalnost
koja se izljujeva iz moga srca.
Duša mi se gubi kad pomislim
na tvoje darove i tvoja milosrđa.
Srce mi je ganutljiv hvalospjev zahvalnosti.

Za svaku tvoju i najmanju milost
želim ti uzvratiti vječnom, beskrajnom hvalom,
budući da nijedna od tvojih milosti nije malena,
osobito kad je udijeljena meni,
najnesavršenijoj od svih stvorenja.
Moje srce, ovo srce
koje si mi dao tako osjetljivo
i koje je postalo još osjetljivije ljubeći te,
ovo srce, puno nježnosti za svoga bližnjega,
gane se zbog svega što je ljubežno
i jednostavno se sjeća samo kreposti.
Ovo se srce prelijeva
od zahvalnosti prema tebi, o moj Isuse,
i za tvoja neizmjerena dobročinstva.

(63-64)

Može li se možda kamen pokrenuti?
Ne ostaje li uvijek tamo gdje je bačen?
Tako i ja, izgubivši svako drugo kretanje,
želim postojati samo da ti služim,
kao dar prinesen tebi na službu.
Želim primiti sa zahvalnošću
vrijeme koje mi tvoja dobrotu daje.
Vrijeme tako dragocjeno
da ga ne želim uzeti za sebe,
niti za trenutak,
nego ga odmah uzvraćati
prikazujući sva svoja djela
tebi na službu.
U nenavezanosti i potpunoj slobodi,
kao u nekoj visoko uzdignutoj i čistoj sferi,
želim izvršiti i najmanji od svojih čina,
svako djelo, svoje trpljenje i patnju,
jedino tebi na slavu, o moj Isuse.
Želim ti prikazati svaki trenutak
i u svim stvarima dati potpuni pristanak,
da svim srcem.

(65)

Gospodine, tvoje je djelovanje strašno.
Koliko god se moja duša,
obuzeta tvojim svjetlom, prikazala tebi,
predana tvojoj ljupkosti,
ispunjena tvojom vlastitom čežnjom,
i svim te žarom zazvala
i još te danas zaziva,
ne mogu nijekati da,
pod tvojim djelovanjem,

moje biće i moja duša
ostaju potreseni od svetoga straha.
Gospodine, dokle želiš stići?
«Ja» i ljudska narav tako su krhki,
a Ti, Gospodine,
iako poznaješ našu slabost ,
ne obeshrabruješ se
i želiš sve posve promijeniti.
Tvoja je preobrazba veličanstvena.

(66)
O Gospodine,
želim biti prazna posuda,
potpuno prazna od svoga ja,
kako bih postala prepuna one svetosti
koju Ti želiš za mene,
o Ljubavi moja.
Želim napustiti samu sebe,
uzdići se uvijek iznad sebe,
zaboravljajući i nadvladavajući
svoje patnje,
koilko je to moguće;
i tražiti te, Isuse,
i živjeti samo za tebe,
također i u stvarima za koje se čini
da ih činim prema
svojim nagnućima i sklonostima.
Da, živjeti samo za tebe!

(67)
Isuse moj, sve slobodne trenutke,
sve vrijeme koje ću ti moći dati,
dat ću ti.
Jer vrijeme je tvoje
i za tebe ga ne želim štedjeti.
Kako sam žalosna i ranjena,
o Isuse, kada vidim duše
škrte sa svojim vremenom za tebe.
Kako bih plakala od boli!
Ima vremena za sve;
ponekad ga se gubi mnogo
na stvari za koje bi ga trebalo manje.
Za tebe, naprotiv, mjere se minute,
i oduzimaju ti se velikom lakoćom.
Oprosti nam, Isuse,
i daj da budemo s tobom.

(68)

Isuse, bogat milosrđem,
koji si me snažno vodio
ovim putem – Ti sâm si
taj put – nemoj dopustiti
da se zaustavim, ni na trenutak.
Odavno se oslanjam
na tvoju ruku, o božanski Zaručnice,
i ona je moja snaga.
Daj da uvijek napredujem
u hodu za tobom,
sve dok ne prispijem
u nebesku Domovinu,
u vječno Kraljevstvo.

(69-70)

O božanski Isuse,
ulij u redovničke duše
žeđ za lišenošću
i za iskrenim siromaštvom.
Ako se evanđeosko siromaštvo
svodi samo na
ne željeti biti lišen ničega,
je li to zaista siromaštvo?
Gdje je nestao osmijeh
onoga tko želi
vidjeti se da mu nešto nedostaje?
Ti to tražiš od onih duša
kojima daješ blaga
svoga milosrđa.
Ipak nalaziš malobrojne
prave prijatelje svetoga siromaštva.
Pred tvojom lišenošću,
redovnička duša trebala bi se odvojiti
od bilo koje stvari,
bez da traži beskorisne izgovore
u općem dobru ili u nuždi.
Sav suvišak,
koji tako lako zadržavamo
i koji također znamo nagomilavati,
oduzima sretnu slobodu
istinskih siromaha
i onu lišenost sebe samih
koja daruje slobodu.

(71)

O Gospodine, oslobodi nas!
Učini da shvatimo

kako je dragocjeno žrtvovati se
i koliko usređuje!
Što je jedan dan, jedan sat
bez djelotvorne ljubavi?
O, beskorisnosti
onoga tko djeluje za sebe samoga,
samo za naravne ciljeve,
jer taj ni sam sebi ne koristi!
Moći činiti dobro,
donositi olakšanje i utjehu,
činiti da se otvori i osmjehuje srce:
koje li najčišće radosti
za tebe, moj Bože.

Marija, zora Euharistije

Isus, novi Adam, svojim djevičanskim začecem započinje *novo rađanje* posvojene djece u Duhu Svetom po vjeri. «Kako će to biti?» (Lk 1,34). Udioništvo na božanskom životu ne proizlazi «od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževljeve, nego od Boga» (Iv 1,13). Djevičansko je prihvaćanje toga života jer je isti čovjeku darovan od Duha. Zaručnički značaj ljudskoga poziva u odnosu na Boga savršeno se ispunja u Marijinom djevičanskom materinstvu.

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Vjerujem u Isusa Krista,
jedinorođenoga Sina Božjega, 505)*

(75)
O božanska Euharistijo,
Marija bijaše ta koja mi te darovala.
Ne bih te mogla imati
da Marija nije pristala
postati tvojom majkom,
o moja utjelovljena Riječi.
Ne mogu te odvojiti od Marije,
niti odijeliti Mariju od tebe.
Zdravo Tijelo,
rođeno od Marije Djevice.
Zdravo Marijo,
zoro Euharistije.
Vi, slatke ljubavi,
jedno ste u mome srcu

i od te svete Ljubavi
želim izgorjeti.

(76)

O Marijo, Majko moja,
učini da te usrećujem
zauzimajući tvoje mjesto ovdje dolje
uz Isusa
u presvetom Sakramentu.
Učini da te nasljeđujem u svemu,
Majko moja.
Ljubite, ljubite, ljubite
ovu Majku Ljubavi
i nasljeđujte je!
No ako je hoćete
još više ljubiti,
ljubite njenog Isusa u Hostiji:
zauzmite Marijino mjesto
uz Isusa.
Da, ljubav prema Mariji
dat će vam i ljubav prema Isusu.

(77-78)

Majko moja,
kako su velike tvoje milosti!
Najdublje ih spoznajem
(uzvišenih li sjećanja ljubavi)
u dane kad se slave tvoji blagdani,
ili u tvoju subotu, o Marijo.
Majko moja prečista,
koliko ljiljana sam ti prikazala,
koliko jasmína,
koliko blistavih ruža!
Privučena neizmjernim čarom
da te ljubim
i da i ja budem
ljiljan čistoće
i mirisna ruža svetosti,
koliko li sam činâ prikazanja,
snažnih i potpunih,
zapisala kod tvojih nogu
i pročitala ih toliko puta na tvome srcu!
Koliko devetnica, krunica,
tih vježbi tebi dragih,
- da isprosim od tebe
savršenu ljubav, svetost,
sjedinenje s tvojim Sinom,
redovnički život!

(79)

O Marijo, moja Majko,
u večer života
nadam se ponovno te naći
na pragu vječnosti
i tamo biti primljena u tvoj ljubljenu zagrljaj,
kojim ćeš me predati mome Ljubeljnome,
zauvijek.
Radosna i sretna zbog toga
kako sam potrošila svoj dan,
želim te vidjeti, Majko moja.

U tajni utjelovljenog Boga

Euharistija primjereno označuje i čudesno ostvaruje zajedništvo života s Bogom i jedinstvo Božjeg naroda, na čemu se temelji sama Crkva. U njoj jest vrhunac, kako djelovanja kojim Bog u Kristu posvećuje svijet, tako i bogoštovlja koje ljudi iskazuju Kristu i po njemu Ocu u Duhu Svetom.

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Sakramenti kršćanske inicijacije, 1325)*

(83)

O moj Ljubljenu,
koliko trpim
pri pomisli na uvrede
i kad vidim pogrde
koje ti ljudi zadaju
u ovom uzvišenom Sakramentu.
Željela bih ja sama
postati štit
i primiti sve na sebe.
O Oče nebeski, pomisli
na svoga jedinorođenog Sina
koji je postao kruhom za ljude.
O slatki Isuse, nastoj se zaštititi
iz ljubavi prema meni.
O sveti anđeli svetohraništâ,
čuvajte ovo veliko blago
za naša srca i daleko držite
zlobnike i oskvrnitelje.

(84)

Ti mi sve skrivaš, Gospodine:
koliko ti se puta zato žalim!
Ti mi skrivaš
sve ono što trpiš i primaš.
Kad bih uistinu poznavala
oskvruća, hladnoće
i loše postupanje
koje ti primaš u Sakramentu,
vjerujem da to ne bih mogla
podnijeti od muke
i to bi za mene bila agonija.
No, unatoč straha od moje slabosti
i od mojih bijednih snaga,
želim svejedno znati sve.

(85-86)

Dragi i slatki Gospodine,
s radošću se mogu sjetiti
– i hvaliti tvoje milosrđe
prema meni –
da sam učinila više
nego što si ti tražio od mene,
da sam prikazala svoj duh
i svoje samoljublje,
da sam istrošila
svoje tjelesne snage,
da se nisam štedjela
idući uvijek dalje,
bojeći se da ne činim dovoljno
i da je moj polet premalen.
Prava je istina, moj Bože,
de se može raditi i trpjeti
više nego što se misli da se može
i nadasve je istina da s tobom
i trpljenje postaje ugodno
u ovom životu.
Ono što je pretrpljeno neće uminuti.
Neće proći vječni govor ljubavi,
koji će ostati pred tvojim licem,
dok trpljenje prolazi
ne ostavljajući grižnju savjesti,
nego svjetlo, mir i ljubav.

(87)

O obožavani Učitelju,
kolikim me stvarima poučavaš
s ove katedre ljubavi!

Preslatka Hostijo,
ti mi govoriš o svakoj kreposti!
O božansko Milosrđe,
ti si me pozvao svjetlom
evanđeoskih savjeta
i dopuštaš mi živjeti s tobom
pod tvojim vlastitim krovom.
Zovi me još
kako ne bih za tobom hodala,
nego letjela
sretna u svojim vezovima
i blažena u svoja tri čavla:
svetoj poslušnosti,
slatkom siromaštvu,
preljubljenoj čistoći.

(88)
Kako je skromna i jednostavna
odjeća koja te skriva,
o božanski Isuse.
Ne posjeduješ
i ne tražiš ništa.
Imaš samo ono što ti damo
i što ti zatim, bez da tražimo
bilo kakvo dopuštenje,
ponovno oduzimamo.

(89)
O Isuse, vječna čistoćo,
tko će mi pomoći govoriti o tebi,
Ljubavi moja?
Ne mogu drugo nego šutjeti,
držeći oči uprte u te
koji si u neokaljanoj Hostiji.
Moje zjene piju
od bujice tvoje čistoće.
O Gospodine, mogla bih oslijepiti
od snage kojom te gledam.
Ne bih se nikad umorila
motreći te
u tvom vječnom sjaju.

(90)
Bože srca moga,
Bože čistoće,
Bože Euharistije,
koji si me, milosrdan, donio u svoj vrt

i presretnu me sjedinio sa sobom
svetim zavjetima
poslušnosti,
siromaštva
čistoće;
i koji si mi stavio u srce
ta tri pupoljka
da ih čuvam, uzgajam
i tebe radujem:
udijeli mi milost
da živim sve svoje dane
u vježbanju tih uzvišenih kreposti,
kako bi zablistale u vječnosti
na mome licu
u svem svojem sjaju
tebi na slavu. Amen.

(91)

Isuse u Hostiji,
živ i stvaran među nama,
svezo ljubavi i jedinstva,
kad Ti uđeš u naše srce
pokrećeš ga na milosrđe i ljubav.
Ti činiš da živim u svem bogatstvu
preslatki zakon ljubavi.
Kraj tebe, moj bližnji je druga ja
i ja ga ljubim više od sebe same.
O Gospodine, ako u svijetu vlada nesloga,
to je stoga što se je daleko
od žarkoga ognja tvoga srca.

(92)

Bože moj,
nisi nas mogao učiniti sretnijima
na zemlji! O srce Brata,
Prijatelja, Oca, Zaručnika,
kako je velika tvoja velikodušnost!
Nisi nam mogao dati više,
niti bi mogao doći bliže
da nas naučiš istinskoj ljubavi,
svojoj zapovijedi.
Tvoja je pouka tiha,
ali nas mijenja.
Gospodine Isuse,
sâm tvoj dodir poučava
i prosvjetljuje moje srce.
Nalazim u sebi ljubav
sa svom njenom profinjenošću,

samo zato što si Ti govorio
i učinio iskusnim moje srce.

(93)

Gospodine, po tvom dolasku
na ovu bijednu zemlju,
njen se izgled promijenio,
jer Ti si donio oganj.
Na tvoju zapovijed
srca su se otvorila
i mi prisustvujemo
divnim očitovanjima ljubavi.
Najzad, jer si Ti, vječna ljubavi,
utemeljio svoje prebivalište posred nas
te nas zoveš i privlačiš
da nam daruješ svoje vlastito srce,
mi možemo crpiti ljubav
na tom istom izvoru.
Možemo se snabdjeti ljubavlju
u svetoj pričesti
i hititi k tvojim nogama
da se njome opskrbimo
kad se ona u sukobima uzdrma
i moglo bi je ponestati.
Gospodine, budi blagoslovljen!

(94)

O nebeska vatro Isusove ljubavi
koju primamo
u svetoj pričesti:
kad bi ti bila hranjena
djelima ljubavi,
plamtjela bi čitavog našeg života
i činila bi ga puno dragocjenijim.
Ako te, naprotiv, duša zanemari
i postane lijena,
Ti, o preslatka vatro,
polagano trneš i gotovo nestaješ,
ostavljajući dušu
i život gotovo hladnima,
a razum tako potamnjenim
da ne može više vidjeti svoju bijedu
ni svoje pomanjkanje ljubavi.

(95)

O sveti Tabernakule,
pred tvojim vratima uzdišem

i jecam za ljubavlju.
Ljubim te, o moje veliko Dobro,
i ne znam te više napustiti.
Stalno obilazim
oko tvoga prebivališta.
Otvori mi napokon, o Gospodine,
pusti me da dođem k tebi
i budem s tobom.
U svakom trenutku klanjam se tebi,
Hostijo ljubavi, jedina sreća moja.
Željela bih pred tvoje noge
donijeti čitav svijet.
Hostijo ljubavi, Bože zatvoreniče,
Ti si jedini čar mojih očiju.
O lijepa Hostijo, o Kruše božanski,
kad spadne veo,
vidjet ću te napokon kakav jesi,
kao u nebu!

Ljubavi postaloj Sakramentom

Meditacija u obliku molitve

Prva najava Euharistije unijela je podjelu među učenike, kao što ih je sablaznio i navještaj o mucu, te su rekli: "Tvrđ je to govor! Tko ga može slušati?" (Iv 6, 60). Euharistija i Križ jesu kamen spoticanja. Riječ je o istom otajstvu, koje neće prestati biti uzrokom dioba. "Da možda ne kanite i vi otići?" (Iv 6,67) – ovo pitanje Gospodinovo stoljećima odjekuje neprekidno kao poziv njegove ljubavi da ljudi otkriju da je on jedini koji ima "riječi života vječnoga" (Iv 6, 68), i da primiti s vjerom dar njegove Euharistije – isto je što i primiti njega samoga.

*(Katekizam Katoličke Crkve,
Sakramenti kršćanske inicijacije, 1336)*

(99)
/1/

O Isuse, Hostijo ljubavi!
Hostijo neokaljana, beskrajni čaru moje duše,
željela bih te uvijek gledati, piti od tebe neizmjernu ljubav i čistoću.
Željela bih ti biti slična i usrećivati te.
O moj Isuse, daruj mi sjaj hostije. Daruj mi bjelinu neokaljne hostije.
O božanska hrano, željela bih se pretvoriti u tebe

i postati za tebe i kao Ti čista hostija, preslatka i sveta.
Kako ja nalazim zadovoljstvo u tebi,
tako bih željela da Ti možeš nalaziti zadovoljstvo u meni.

Hostijo sveta i prečista, ispunjam se tvojom čistoćom.
Ti koji si život, učini da ja živim od tebe.
Još jednom se posvema posvećujem tvojoj ljubavi.
Posvećujem ti sve svoje osjećaje, svoje čežnje,
svoje težnje i sve svoje želje.
Želim tebe, jedino i uvijek tebe.
Prikazujem ti svu svoju ljubav,
kao bujicu: od kada je moje srce prvi put zakucalo,
sve do dana kad će se ugasiti.

/2/

O vječni sjaju, moje te oči traže
kao što dijete traži svoju mamu.
Svi moji pogledi i moje misli za tebe su.
Od jutra do večeri i od večeri do jutra,
vidim samo tebe, i uzdišem samo za tobom.
Kada se san povlači s mojih očiju,
tražim te i želim te, raju moj i blago moje.
Sve dane i sve noći, već godinama,
tamo sam gdje si Ti u Sakramentu:
u svim svetohraništima
i na svim mjestima gdje se nalazi onaj izgubljeni komadić,
ona ukradena ili oskvrnjena hostija.
Ne napuštam te, o moj Isuse.

/3/

Primi me kao vječno svjetlo
ushićeno i obuzeto tvojom ljubavlju.
Klanjajući se, zahvaljujući, nadoknađujući,
zakriljujem te svojom ljubavlju kako bih te obranila
od oskvrnitelja i od zlobnika i udaljila ih od tebe.
Nebeski Otac mi to dopušta.
Noću i danju slijedim te srcem, o Isuse,
dok silaziš kao hostija u duše okaljane grijehom,
bezbožne ili pune hladnoće i nemara.
Prepuna beskrajne boli, molim te oproštenje za njih
i iskazujem ti zadovoljštinu.
Ljubim te, klanjam ti se, slavim te i zahvaljujem ti.
Iz ljubavi prema meni, nemoj sići u te duše, ali ih obrati.
Ljubim te, o moje Dobro u Sakramentu,
i željela bih da tvoj život odsjajava preko mene.
Željela bih da hostija sjaji, izharava iz mojih očiju,
iz moga lica, iz mojih usta, iz mojih grudi.

Željela bih te pokazati svima, o Kruše života,
i sve očarati tvojom divotom.
O lijepa i neokaljana Hostijo, tvoja sam.
Kao tvoje vlasništvo koje je označeno tvojim znakom: hostija!
Zašto te ljudi ne poznaju?
Ti si sreća i sve su ljepote i radosti skupljene u tebi,
ali ljudi to ne znaju. Ne shvaćaju te
i lutaju daleko od staze koja vodi u oazu istinske sreće.
O Isuse, kad bi svijet poznavao tvoje presveto Srce,
tvoju goruću želju da sve učiniš sretnima!
Kad bi znao koliko si učinio i koliko nastavljaš činiti
za svakoga od svoje otkupljene djece!

/4/

O djeco ljudska, do kada ćete zanemarivati
i nepoznavati ljubav Sina Božjega prema vama?
Već je dvadeset stoljeća zatvorenik za vas u presvetom Sakramentu,
rob ljubavi pod sakramentalnim prilikama, neprestana žrtva za vas.
Živate u zaboravu svega toga? A do kada?
Zar će vas uvijek trebati prisiljavati da pristupite svetom stolu,
da sudjelujete u svetoj misi,
da posjetite svoga Boga punog ljubavi i svoga Spasitelja?
Dokle će trajati ta pretjerana nezahvalnost i ta besmislenost?
Kada ćete shvatiti Isusovo srce?
Vama upravljam, šireći ruke,
tako tjeskoban krik svoga srca:
Probudite se! On više ne može!
Dođite i kušajte, i imat ćete mir i sreću!
Da, o moj Isuse, ti nas jedini usrećuješ u ovom životu
jer samo s tobom radost i osmijeh nikad ne prestaju.
Tko tebe nađe, nađe sve.
Kada te i ja, u svojoj mladosti, nađoh,
pronađoh uistinu sve!

/5/

Čistim rukama, poput Marijinih,
željela bih Te uzdići na nebo, kako bi Te svi mogli gledati.
Željela bih da se sunce smjesta pomračí i da samo Ti sjaš,
o sunce vječno, koje sve rasvjetljuješ i griješ.
O sunce božansko, zauvijek se stavljam pod tvoje zrake.
O presveta Hostijo, očisti me i užezi me,
postani mojom polugom da dosegnem najvišu svetost i vrhunce ljubavi.
Učini da budem jedno s tobom, potpuno sjedinjena.
Imam veliko pouzdanje u tebe.
O presveta Hostijo svih misa, kojima prisustvujem danju i noću,
neprestano te prikazujem Ocu.

O vječni svećeniče, Isuse, brate moj,
moj prijatelju i moj zaručniče,
spomeni me se u svim svetim misama!
O predragocjena Krvi svih kaleža i svih posvećenih hostija,
klanjam ti se, zahvaljujem ti i čeznem za tobom.
Ti znaš da te ljubim! Ipak te neprestano prikazujem Ocu.
Silazi uvijek u moju dušu i u sve duše, osobito u one koje su mi drage.
Pripremi me da mogu vidjeti svoga Boga bez vela
i da se smjesta bacim u Njega za svu vječnost.
Željela bih umrijeti jednoga dana na neki tvoj blagdan,
o moj euharistijski Isuse. Ili na blagdan moje Majke Marije.
Hostijo sveta, koja otvaraš vratâ nebeska,
otvori ih i meni kad budem umirala.
Otvori mi s Marijom koja je vrata nebeska.
Po snazi ljubavi, željela bih umrijeti
do tvojih nogu, pred preobiljem tvoje ljubavi.
Željela bih umrijeti zbog tebe, gotovo probodena tvojom ljubavlju.

/6/

Hoću li uspjeti vidjeti te ljubljenog, traženog,
obožavanog, opsjedanog od srdaca noću i danju?
O moj Isuse, željela bih te vidjeti ljubljenog sve do ludosti.
Spomeni se, o Isuse, oblikovati svoje tabernakule
još žarčim srcima, osobito srcem Marijinim.
O Marijo, od tebe sam primila Euharistiju: zahvaljujem ti, Majko.
Sretni smo što imamo Isusa s nama, kao hranu.
O Majko najnježnija, neprestano je blagdan!
Molimo te da zahvališ presvetom Trojstvu za nas.
Ipak, Isus se nalazi samo u svetim tabernakulima
te je danju i noću vrijeđan i ostavljen.
To mi nanosi veliku bol. Neću biti sretna
ako ga ne budem vidjela okruženog srcima i ljubavlju.
Na to misli Ti: učini da jedna kruna srdaca
okružuje sva svetohraništa, noću i danju, izbliza i izdaleka.
Misli na to, Marijo: ako hoćeš, možeš to učiniti.
Tebi se, o Majko moja, darujem i posvećujem.
Daj da ljubim i živim Euharistiju.
Mogla bih oslijepiti od snage kojom je gledam!
O Marijo, izmoli mi da umrem od ljubavi za moju Hostiju. Amen.

Biografski profil

Rođena 16. siječnja 1884. u Katanzaru, gdje je obitelj privremeno boravila zbog očeve službe savjetnika prizivnog suda, Marija Barba - koja će u Karmelu uzeti ime sestra Marija Kandida od Euharistije - živjela je prvih 35 godina svoga života u Palermu. Bila je živahnog i strastvenog temperamenta, obdarena izvanrednom nutarnjom osjećajnošću. Pohađala je osnovnu školu i prve godine učiteljske, a s 14 godina, po diskutabilnom običaju onoga vremena, bila je od roditelja primorana prekinuti školovanje. Ipak joj je dopušteno, kao što je to bivalo sa svim djevojčicama određenim za sjajno uključivanje u društvo, učiti svirati klavir, a otkriće glazbe na neki je način dopunilo njeno obrazovanje, koje po mišljenju obitelji nije trebalo izići iz normi uobičajenoga.

Međutim, obitelj ju je vrlo voljela i Marija sama, u svojim autobiografskim spisima, daje naslutiti vedro obiteljsko ozračje, prožeto više nego uobičajenom kršćanskom duhovnošću. Tako, nošena najčišćom ljubavlju prema svojim, Marija je na neko vrijeme prihvatila redoviti način ponašanja djevojaka svoga vremena. Još je bila bezbrižna i gorljiva petnaestogodišnjakinja kad ju je Božja privlačnost potakla na neočekivanu promjenu, pod nekim vidicama za nas tajanstvenu, koja je u njenoj duši uzrokovala obraćenje - jasno, uvijek sve dublje i bespovratno. Premda osamljenu u preobrazbi koja se u njoj dogodila, neshvaćenu od obitelji, izgleda da ju je sâm Bog vodio, poglavito po privlačnosti prema otajstvu Euharistije, koja će postati središte zanimanja cijelog njenog života.

Obitelj je, osobito poslije očeve smrti (1904.), zabrinuto pratila Marijinu promjenu i od tog trenutka – pogotovo kad je saznala za njen redovnički poziv – nastojala je na sve načine ublažiti njenu gorljivost, u potajnom uvjerenju da se radi o trenutnom zanošenju. Osim toga, Marija je bila žena i mentalitetu braće njeni stavovi ushićenosti i duboke sabranosti u najmanju su ruku izgledali pretjerani. Marija se u početku podložila obiteljskoj situaciji u duhu ljubavi, ne manje začuđujućem od njene odlučnosti: duga očeva bolest, smrt brata Pavao kao mladog studenta, i na kraju majčina smrt pomogli su joj da shvati kako još nije došao trenutak da ostvari svoje zvanje. Čekat će čak 20 godina i u međuvremenu će se posvetiti obitelji postajući joj vođa i potpora. No, u dubini duše puno će trpjeti, kao što će to kasnije izjaviti.

Napokon, kad je imala 35 godina, posavjetovala se s kardinalom Lualdijem, nadbiskupom Palerma, koji ju je uputio na samostan bosonogih karmelićanki u Raguzi, koji je bio ustanovljen tek od nedavno te je zbog toga bio vrlo siromašan. Presudno za njen izbor terezijanskog Karmela bilo je, već duže vrijeme, čitanje *Povijesti jedne duše* sv. Terezije iz Lisieuxa. 25. rujana 1919., nakon bolnog rastanka od obitelji (braća su je odbila pozdraviti i od tada su prema njoj održavali neobjašnjivu šutnju), Marija je ušla u Karmel u Raguzi i postala sestra Marija Kandida od Euharistije. Gotovo kao da je htjela nadoknaditi izgubljeno vrijeme, započela je intenzivan duhovni život, sav usredotočen na duh Karmela i na njenu ljubljenu Euharistiju. Već 1924. izabrana je za prioricu samostana i tu će službu vršiti, osim kratkog prekida, sve do 1947., dajući Karmelu u Raguzi živo obilježje savršene vjernosti Pravilu, gorljive ljubavi prema Euharistijskom Isusu i sestrinskog duha. Slijedeći primjer sv. Terezije od Isusa, neumorne utemeljiteljice karmelskih samostana u Španjolskoj u 16. stoljeću, Majka Marija Kandida aktivno je sudjelovala u obnovi triju starih samostana Reda na Siciliji. Njenim molitvama i njenim poticajima oci bosonogi karmelićani trebaju zahvaliti i svoj povratak na Siciliju (1946.). Godine 1947. poglavari su joj povjerali novi osnutak samostana u Sirakuzi. Međutim, neće uspjeti dovršiti to djelo. Dana 12. lipnja. 1949., na svetkovinu Presvetog Trojstva, Majka Marija Kandida od Euharistije preminula je u Karmelu u Raguzi, te je pošla u susret onom Isusu koji ju je sa 15 godina pozvao na život i kršćansku svetost.

Glas o njenoj svetosti tako se brzo raširio da je, sedam godina poslije njene smrti, u Raguzi otvoren biskupijski proces za njenu beatifikaciju. Završen 1962., nakon što je potvrđena autentičnost čuda, proces se trenutno vodi u Kongregaciji za proglašenje Svetih u Rimu. (*op. prev.: do beatifikacije je došlo 21. 3. 2004.*)

Kratke bibliografske indikacije

Za upoznavanje života Majke Marije Kandidate od Euharistije preporučuje se čitanje životopisa Karmela Mezzasalme *U gorućem grmu (Nel rovelto ardente, Cultura Nuova Editrice, Firenze 1993)*, napisanog suvremenim stilom i bogatog razmišljanjima o povijesti duhovnosti s kraja devetnaestog i početka dvadesetog stoljeća. O duhovnosti i euharistijskoj mistici kod M. Marije Kandidate mogu se vidjeti: monografija p. Albina Marchettia *U dijalogu s Bogom (A dialogo con Dio, Edizione Ancora, Milano 1970, izdanje rasprodano)*, studija p. Marija Capriolia *Od Euharistije (Dall' Eucarestia, Edizioni OCD, Firenze 1981)* i esej Karmela Mezzasalme *Kao goruća svjetiljka (Come lampada di fuoco, Cultura Nuova Editrice, Firenze 1991)*. Upoznavanju pod aktualnim vidikom stožernih i teologalnih kreposti Službenice Božje posvećena je studija Marija Cascone *Potpuno Božja (Totalmente di Dio, Cultura Nuova Editrice, Firenze 1994)*, dok su neki važni aspekti jezika Majke Marije Kandidate analizirani u eseju Marije Terezije Huber *Osjećajnost kod Majke Marije Kandidate od Euharistije* (u spisu M. Marije Kandidate od Euharistije *U odaji moga srca - Nella stanza del mio cuore, Rim 1986*), gdje autorica uspoređuje rječnik ljubavi Majke Marije Kandidate sa onim sv. Terezije iz Lisieuxa. Na kraju, za rekonstrukciju povijesti terezijanskog Karmela na Siciliji, može se konzultirati lijepa knjiga p. Gaudenzija Gianninota *Otajstvo koje privlači. O povijesti terezijanskog Karmela na Siciliji* (Sirakuza, 1986).

Bilješka priređivača

Ova se knjiga rodila iz prijateljevanja sa spisima Službenice Božje Majke Marije Kandidate od Euharistije koje traje već nekoliko godina. U kolovozu 1988. bio sam na odmoru u Raguzi s nekim svojim prijateljima, i jedan od njih došao je na ideju da posjetimo samostan karmelićanki, u kojem je živjela Majka Marija Kandida od Euharistije i gdje počiva u miru. Majka priorica primila nas je s oduševljenjem, pokazujući nam što su bosonoge karmelićanke tog samostana učinile za postupak beatifikacije i svakome od nas poklonila je neka izdanja njenih spisa. Poslije ovog prvog susreta, sazrijevalo je sve življe zanimanje za iskustvo Majke Marije Kandidate i potreba da druge upoznamo sa snagom njene poruke. Originalnost ove poruke zapravo je ljubav prema Euharistiji, tom izvanrednom otajstvu kršćanske vjere, od današnjih kršćana možda nemalo zanemarenom.

Cijeli put Majke Marije Kandidate uvire prema otajstvu Boga koji se svaki dan, samo iz ljubavi, nastavlja utjelovljivati u Euharistiji, vjeran svome obećanju da neće ostaviti čovjeka samog, bez vjere, nade i ljubavi. Između ostalog, dok smo mi navikli u Euharistiji promatrati samo njeno teološko i doktrinalno značenje (kršćani bolesni od intelektualizma i religioznih apstrakcija), Majka Kandida je u njoj otkrila skrivenu i zaprepašujuću ludost: ludost Boga koji se prisiljava biti, kako ona kaže, «zatvorenik» iz ljubavi. I ona, dakle, odlučuje odgovoriti Bogu isto takvom ljubavlju, izabirući da postane njegova «zatvorenica», osvojena nezaustavljivim valom njegove milosti, to jest od njegove velikodušnosti i njegova beskrajnog dara. Euharistija je za nju jedno središte privlačnosti, u isto vrijeme, da tako kažemo, tjelesne i duhovne: jedna stvarnost koja preobražava na novi način sve njeno traženje žene i vjernice.

No, vratimo se ovoj knjizi molitava. Spisi Majke Marije Kandidate od Euharistije, izdani uglavnom s ciljem njihova širenja u samostanima bosonogih karmelićanki ili da s njima budu

upoznati prijatelji karmelske duhovnosti, nisu poznati široj čitalačkoj publici kao što bi oni to zaslužili biti. Tome treba dodati da do danas objavljeni tekstovi ne obuhvaćaju u potpunosti cjelovitost spisa koje je Majka Marija Kandida ostavila: postoji znatniji materijali koji se nalaze u Generalnoj Postulaturi bosnonogih karmelićana u Rimu, iz kojih su u stvari izabrani do danas objavljeni spisi.

Zapravo, već odavno se osjeća potreba kritičkog izdanja spisa, koje bi vodilo računa o sezibilitetu i kulturi današnjeg čitatelja. Spisi, uistinu, predstavljaju poteškoće s jezičnog gledišta, jer su napisani u prvoj polovici 20. stoljeća jezičnim stilom koji je često dalek od današnjeg načina izražavanja. Sigurno da tekstovi nisu bili pisani s nakanom da budu objavljeni: Majka Marija Kandida nije ni izdaleka slutila da bi mogli doći u ruke drugih čitatelja osim oca ispovjednika, majke priorice ili sestara samostana za koje je pisala. To malo otežava prihvaćanje teksta današnjem čitatelju, koji je naviknut na jedan posve drugačiji način u pisanom ili govornom izričaju.

O ovim poteškoćama željeli smo voditi računa u pripravi ove knjige. Tekst molitava Majke Marije Kandidate u nekim je točkama promijenjen, kako bismo ga učinili razumljivijim i bližim suvremenom čitatelju, iako je ovaj posao bio urađen u potpunom poštivanju izraza i značenja spisa Službenice Božje. Ponekad napisano iznenada prelazi od prepričavanja mističnih iskustava ili milosti koje je primila u prošlosti u hvalu Bogu ili u molitvu prošnje: u ovim prijelazima, gdje Majka Marija Kandida iznenada prekinda pripovijedanje da bi se izravno obratila Bogu, nastojalo se uskladiti tekst kao da je neprekinuta molitva. Cijeli (raz)govor zapravo može biti shvaćen kao da je duboko upućen nekom «Ti» koji ima snagu, kao u *Ispovijestima* sv. Augustina, promijeniti autobiografska razmišljanja u zanos molitve.

Osim toga, da bismo uvrstili molitve Majke Marije Kandidate u veliku teološku tradiciju Crkve, dodali smo na početku svakog od poglavlja jednu misao iz *Katekizma Katoličke Crkve*. Tekst *Katekizma*, uistinu, u ljepoti svoje izvrsne sinteze, sabire svu baštinu teološkog učiteljstva, nauka i duhovnosti Crkve. U tom smislu može pomoći čitatelju da jasnije dođe na vidjelo duboko teološko značenje molitve Majke Marije Kandidate od Euharistije.

Želim na kraju zahvaliti osobama koje su mi pomagale i poticale me da završim ovo skromno djelo: bosonogim karmelićankama samostana u Raguzi; Karmelu Mezzasalmi, koji je zahvaljujući svojoj inteligenciji i «svetom» entuzijazmu zapravo potaknuo susret s Majkom Marijom Kandidom od Euharistije (njegova je bila ideja da posjetimo samostan karmelićanki, gdje je bio još kao dijete) i koji mi je, zahvaljujući njegovu prekrasnom životopisu *U gorućem grmu*, omogućio da upoznam i dublje vrednujem život i poruku Majke Marije Kandidate; Giovanelli i Salvatoreu Camillieri te prijateljima iz *Feeria - Rivista per un dialogo tra esodo e avvento* iz Firenze, s kojima sam dijelio ovaj dugotrajni ne baš uvijek lagani odnos s «mističarkom Euharistije», odnos koji se nastavlja u Božjoj budućnosti.

Bruno Meucci

Sadržaj izvora

Izvori su označeni progresivnim redom i podijeljeni u sedam dijelova od kojih se sastoji knjiga. Broj u kruzivu odgovara stranici ovog (talijanskog, op. prev.) izdanja; slijedi kratica izvornika i stranica knjige iz koje je uzet svaki pojedini tekst.

Slijedi prikaz korištenih skraćenica:

- NSC** *Nella stanza del mio cuore - U odaji moga srca*
(priredile bosonoge karmelićanke iz Belvedere-Siracusa, Salezijanska grafička škola, Torino 1989.)
Opća ispovijest života M. Marije Kandidate koju je napisala u dobi od 26 godina, po poslušnosti svome ispovjedniku, p. Antoniu Materi, franjevcu konventualcu iz Palermo.
- SPP** *Salita: primi passi - Uspon: prvi koraci*
(priredile bosonoge karmelićanke iz Raguze, Palermo 1980.)
Pripovijest "Božjeg milosrđa u njenom životu", napisana nakon tri godine redovničkog života u Karmelu u Raguzi, po poslušnosti učiteljici novakinja, Majci Immacolati De Renzis.
- ES** *L' Eucaristia - Euharistija*
(priredile bosonoge karmelićanke iz Raguze, Palermo 1979.)
Spisi o Euharistiji za vrijeme redovničkog života u Karmelu u Raguzi.
- CM** *Il canto sulla montagna - Pjev na gori*
(priredile bosonoge karmelićanke iz Raguze, Palermo 1980.)
"Pjesma zahvalnosti duše Bogu", pisana od 1926. do 1930., kad je Majka Marija Kandida od Euharistije bila priorica samostana u Raguzi, po poslušnosti svome ispovjedniku, p. Giorgiu La Perla.
- PE** *Novene-Pensieri-Poesie - Devetnice-Misli-Pjesme*
Neobjavljeni tekstovi, napisani u Karmelu u Raguzi.
- PC** *Perfezione carmelitana - Karmelska savršenost*
(priredile bosonoge karmelićanke iz Raguze, Palermo 1949.)
Meditacije o značajnim događajima redovničkog života, napisane 1947., na kraju zadnjeg razdoblja priorata (tj. vršenja službe poglavarice) u Karmelu u Raguzi.

15,	NSC,	72
16,	NSC,	63
17,	NSC,	77
18,	NSC,	78
19,	NSC,	85
20,	NSC,	92
21,	NSC,	101
22,	NSC,	110
23,	NSC,	113
24,	SPP,	40
25,	SPP,	41
26,	SPP,	50
27,	SPP,	116
28,	CM,	92
29,	CM,	43

30,	SPP,	52
33,	SPP,	72
34,	SPP,	90
35,	SPP,	106
36,	SPP,	117
37,	SPP,	138
38,	SPP,	138
39,	SPP,	141
40,	CM,	21
41,	CM,	60
45,	NSC,	68
46,	NSC,	68
47,	NSC,	62
48,	ES,	9
49,	ES,	31
50,	ES,	33
51,	ES,	35
52,	ES,	43
53,	ES,	47
54,	ES,	48
56,	ES,	50
57,	ES,	50
61,	SPP,	133
63,	SPP,	135
65,	SPP,	136
66,	SPP,	137
67,	ES,	36
68,	SPP,	130
69,	ES,	76
71,	ES,	91
75,	ES,	95
76,	ES,	104
77,	CM,	50
79,	SPP,	66
83,	ES,	53
84,	ES,	56
86,	ES,	68
87,	ES,	71
88,	ES,	76
89,	ES,	80
90,	ES,	84
91,	ES,	85
92,	ES,	86
93,	ES,	88
94,	ES,	90

95, PE, 33

99, PC, 1-7

DODATAK

Nova blažena bosonoga karmelićanka

Majka M. Candida od Euharistije - preuzeto s Interneta (Updated 12. apr. 2003/ Page maintained by OCD General House):

Nova blažena bosonoga karmelićanka

12. travnja 2003. održano je,
u prisutnosti Sv. Oca,
čitanje Dekreta o čudu za beatifikaciju

**MAJKE M. CANDIDE OD EUHARISTIJE,
MISTIKA EUHARISTIJE
(1884-1949)**

Majka Maria Candida od Euharistije, u svijetu Maria Barba, rođena je 16. siječnja 1884. u krilu duboko vjerničke obitelji, no koja se odlučno usprotivila njenom redovničkom pozivu, koji se očitovao već u dobi od petnaest godina. Maria će, međutim, morati čekati gotovo dvadeset godina prije nego što će moći ostvariti svoje težnje, pokazujući u tim godinama iščekivanja i unutarnje patnje iznenađujuću jakost duše i neuobičajenu vjernost početnom nadahnuću. U toj borbi, koja će završiti ulaskom u terezijanski Karmel u Ragusi (Sicilija), 25. rujna 1919, Maria Barba bila je poduprta jednom izvanrednom pobožnošću prema euharistijskom misteriju: u Euharistiji, ona je gledala tajnu sakramentalne prisutnosti Boga u svijetu, očitovanje njegove beskrajne ljubavi za ljude, motiv našeg potpunog pouzdanja u njegova obećanja.

Ušavši u Karmel, gdje će dobiti ime Maria Candida od Euharistije, nova blaženica razvijat će u potpunosti ono što ona sama naziva svojim "pozivom za Euharistiju" (euharistijskim zvanjem). Karmelska duhovnost, kojoj se približila čitajući *Povijest jedne duše*, pomoći će joj da produbi tu euharistijsku karizmu koju ostavlja kao glavnu poruku svoga duhovnog iskustva. Dobro su poznate stranice na kojima sveta Terezija od Isusa opisuje svoju osobitu pobožnost prema Euharistiji i kako je u Euharistiji sveta Utemeljiteljica iskusila plodni misterij Kristova čovještva.

Izabrana za prioricu samostana 1924, to će ostati, izuzev jednog kratkog prekida, sve do 1947, pobuđujući u svojoj zajednici duboku ljubav prema karmelskom Pravilu i Konstitucijama sv. Terezije od Isusa i pridonoseći na izravan način širenju terezijanskog Karmela na Siciliji, te povratku muške grane Reda. Gospodin ju je pozvao k sebi, nakon nekoliko mjeseci teških tjelesnih patnja, 12. lipnja 1949, na svetkovinu Presv. Trojstva.

Počevši od svetkovine Tijela Gospodinova 1933, svete godine Otkupljenja, Službenica Božja počinje pisati ono što bismo mogli nazvati njenim malim "remek-djelom" euharistijske duhovnosti, djelo "Euharistija". To je jedna dugačka, intenzivna meditacija o Euharistiji, stalno napeta između sjećanja na osobno iskustvo i teološkog produbljenja tog iskustva. U Euharistiji Majka Candida vidi skupljene sve dimenzije kršćanskog iskustva: vjeru, koja je u euharistijskom misteriju kao pročišćena i vođena u svojoj bitnosti svjedočenja istine obećanja Božjih; nadu, koja nalazi u Euharistiji čvrst temelj i istovremeno duboku otvorenost i poticaj; ljubav, koja Božji dar samoga sebe u Kruhu života ne označava samo u svoj njegovoj punini, nego također pobuđuje u srcima onih koji ga primaju istinsku ljubav.

U Euharistiji Majka Candida nalazi i duboki smisao triju redovničkih zavjeta koji u intenzivnom euharistijskom životu nalaze, ne samo puni izražaj, nego konkretan primjer života, neku vrstu duboke askeze i progresivne potvrde jedinog modela svakog posvećenja, Isusa Krista umrlog i uskrsnulog za nas.

No, bez sumnje je istinski model euharistijskog života Marija - ona koja je nosila u utrobi Sina Božjega i koja ga nastavlja rađati u srcima njegovih učenika. "Željela bih biti kao Marija" - piše Majka Maria Candida na jednoj od najintenzivnijih i najdubljih stranica "Euharistije" - "biti Marija za Isusa, (za)uzeti mjesto njegove mame. U mojim Pričestima Marija je uvijek prisutna. Iz njenih ruku želim primati Isusa, ona će učiniti da postanem jedno s Njim. Ja ne mogu odijeliti Mariju od Isusa. Salve! Zdravo, o Tijelo rođeno od Marije. Salve-zdravo Marijo, zoro Euharistije!" (str.95)

Cf. AA.VV., Al fuoco dell' Eucaristia (U vatri Euharistije). Spisi euharistijskog tjedna "Euharistija. Vrhunac i izvor kršćanske svetosti" održanog u spomen na Sl. Božju M. M. Candidu od Euharistije. Ragusa 1995.

Alessandro Andeaini

Kronologija života bl. Majke M. Candide od Euharistije

- 1884. 16. siječnja: Maria rođena u Catanzaro-u; roditelji: Pietro Barba i Giovanna Florena. Deseta je od dvanaestero djece. Tri dana poslije prima Krštenje.
- 1886. Obitelj se definitivno preseljava u Palermo.
- 1894. 3. travnja: prima Prvu Pričest u Kolegiju "Giusino", gdje pohađa školu.
- 1898. Tijekom godine, obitelj je navodi da prekine školovanje, slijedeći običaj toga vremena.
- 1899. Lipanj: snažno iskustvo milosti Božje i početak obraćenja.
2. srpnja: nakon prisustvovanja jednom redovničkom oblačenju osjeća s velikom očitošću poziv na redovnički život, kojem će ostati vjerna usprkos otporu, osobito braće.
- 1902. "Otkriće" stvarne prisutnosti Isusove u Tabernakulu: to je početak njenog intenzivnog mističnog iskustva obzirom na Euharistiju.
Ožujak: s 18 godina, za vrijeme povučeniosti (duhovne sabranosti) u Kolegiju "Giusino", dobiva dopuštenje da položi privremeni "zavjet djevičanstva" koji će obnavljati svaka tri mjeseca.
- 1904. 21. lipnja: umire joj otac.
- 1910. 2. veljače: u poslušnosti duhovnom vođi, počinje pisanje svoje Opće ispovijedi koje će trajati sve do 1918.
Rujan: polazi s obitelji na hodočašće u Rim gdje je primljena u audijenciju kod pape Pia X.
- 1911. Rujan: bolest i smrt brata Paola, samo 21-godišnjeg studenta prava.
- 1912. Tijekom godine stupa u kontakt s Karmelom u Palermu i čita "Povijest jedne duše" sv. Terezije iz Lisieuxa.
13. studenog: prima sakrament sv. Potvrde po rukama mons. Bova, pomoćnog biskupa Palerma.

1914. 5. lipnja: smrt majke.
1919. 17. ožujka: primljena je u audijenciju kod kardinala Alessandra Lualdi-ja, nadbiskupa Palerma, koji je upućuje u Karmel u Ragusi.
24. rujna: putuje iz Palerma, protivno mišljenju braće - koji se nikada neće pojaviti u Ragusi.
1919. 25. rujna: ulazi u Karmel - Ragusa.
1920. 16. travnja: Marija je pripuštena u novicijat i oblači karmelski habit.
Prima svoje novo redovničko ime: sestra Maria Candida od Euharistije.
1922. 16. lipnja: počinje pisati povijest svoga zvanja i svog dolaska u Karmel;
to joj je prvi rukopis, objavljen pod naslovom *Uspon: prvi koraci*.
1924. 23. travnja: sestra Maria Candida polaže svoje svečane zavjete.
10. studenoga: izabrana je za prioricu samostana.
1926. 5. studenoga: iz poslušnosti ispovjedniku, počinje pisati povijest svoga karmelskog života, objavljenu pod naslovom *Il Canto sulla Montagna (Pjeva na Gori)*.
1927. 3. prosinca: ponovno je izabrana za prioricu samostana.
1933. Svetkovina Tijela Gospodinova: na traženje priorice, počinje pisati rukopis o Euharistiji koji će biti dovršen u razdoblju od dvije godine.
4. studenoga: po treći put je izabrana za prioricu. Stalno ponovo izabirana, vršit će tu dužnost sve do 1947.
1937. 14. listopada: zajednica bosonogih karmelićanki napušta samostan u ulici Corso Italia da bi se preselila u novi Karmel u ulici Marsala.
1946. 28. rujna: oci bosonogi karmelićani otvaraju u Ragusi svoju prvu kuću na Siciliji nakon ukidanja u XIX. stoljeću.
1947. Piše neka razmišljanja o karmelskom životu posvećena susestrama, objavljena pod naslovom *Karmelska savršenost*.
Tijekom godine, određena je za utemeljiteljicu Karmela u Siracusi.
1949. Veljača: dijagnosticiran joj je tumor na jetri.
12. lipnja, svetkovina Presv. Trojstva: Majka Maria Candida umire u dobi od 65 godina.
Iste noći, sestra Marija Margareta od Presv. Sakramenta ozdravlja iznenada od teškog ekcema na desnoj nozi koji ju je mučio dugo godina i koji su liječnici peoglasili neizlječivim.
14. lipnja: svečani pokop Majke Marije Candide, u crkvi Karmela u Ragusi, u prisutnosti zadivljujućeg broja ljudi.
1956. 5. ožujka: Mons. Francesco Pennisi, biskup Raguse, otvara redoviti biskupijski proces - koji se završava 28. lipnja 1962.
1986. 12. lipnja: Mons. Angelo Rizzo otvara proces o čudu koji će biti zatvoren 9. prosinca iste godine.
1992. 9. studenoga: *Positio super vita et virtutibus (Pozicija o životu i krepostima)* predana je na diskusiju Kongregaciji za kauze svetaca u Rimu.
2000. 18. prosinca: Ivan Pavao II proglašava Majku Mariju Candidu od Euharistije Časnom Službenicom Božjom (Venerabile): to je odlučujući korak prema beatifikaciji.
2004. 21. ožujka: Ivan Pavao II proglašava ju blaženom.

Sadržaj

Predgovor (<i>Bruno Forte</i>)	2
Molitve	
Predanje srcu Ljubljenoga	5
Sjedinjenje duše s Bogom	11
U vatri Euharistije	15
Prinos svakog trenutka života	20
Marija, zora Euharistije	24
U tajni utjelovljenog Boga	26
Ljubavi postaloj Sakramentom	31
Biografski profil	35
Kratke bibliografske indicacije	36
Bilješka priređivača	36
Sadržaj izvora	38
Dodatak	40